

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Ambrosii Calepini Dictionarivm Vndecim Lingvarvm

Calepino, Ambrogio

Basileae, 1616

G ante A

[urn:nbn:de:bsz:31-107476](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-107476)

ropæ emporiū celebratissima. Est & alia in Germania ejusdem nominis ad Viadrū sita. [Vulgò Brandfurt an der Oder.] Francōnes, [Germ. Die Branden.] Germaniæ populi sunt, quos nonnulli Francos Orientales vocant: à Septentrione Chatis, & Cheruscis: à Meridie, Noricis finitimi: ad Occasum Rhenū fluvium: ad Ortum, Hercyniæ sylvæ partem, qua Boëmiam attingit, habentes. Hi olim bonam Galliarum partem occupaverunt, ubi Hodie Lutetia Parisiorum sita est, quæ etiam Gallia pars ab illis Francia dicta putatur. Francoñū meminit Cicero in Epist. ad Attic. lib. 14.

Fregellæ, arum, *φρηγέλα* Stephano, Vulgò *Pento curvo*, olim ciuitas fuit clarissima inter Formias & Sinuessam sita, non procul à Lati amne, quem nunc *Carilianum* vocamus. Cujus etiã hodie non obscura extant vestigia, ex quibus facillè potest estimari quanta olim fuerit ejus urbis amplitudo. Hæc quum à Romanis defecisset, diruta fuit, & ad vicum jam usq; à Strabonis tempore redacta. Silius libro 2: -obsessæ campo squalente Fregellæ. Idem alio loco: Et quæ fumantem texere gigante Fregellæ. Inde Fregellani populi dicti, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 5.

Fregellânus, adjectivum: ut Fregellana vitis, Colu. lib. 3. cap. 2. Fregellanus, Nomen proditoris, cujus meminit Cic. 5. de Finibus: Quis Fregellanus proditorem, quanquam Reip. nostræ profuit, non odit?

Frentânî, Populi sunt Italiæ, nò procul à Daunii & Picentini, diversi ab iis, quos alibi Feretinos, & ab iis quos Ferentinates diximus appellari. Horum regionem Plinius lib. 3. capite 11: Frentanam vocat, à Frentone vicino fluvio deducto nomine.

Friburgum Vrbs, alia in Brisgoia, alia in Vchulandia, alia in Misnia.

Frisi, [Germ. Friesland.] Populi sunt Oceanū Septentrionalem siti, Batavis & Sicambriis finitimi, etiam hodie nomen retinentes.

Fronto, Philosophiæ simul, & dicendi præceptor M. Antonini principis, adeò ab illo dilectus, ut ille statuat ei à Senatu statui decernendum curarit. Autor Capitolinus. Frontonis alterius sub Nerone meminere Tacitus, Iuvenalis, & Martialis: Clarum militiæ, Fronto togæq; decus.

Frusino, pen. corr. Frusionis, Civitas Campaniæ, à qua Frusinates populi ad Falernum, quorum meminit Plin. lib. 3. ca. 5. Iuven. Satyr. 3: optima Soræ, Aut Fabrateriæ domus, aut Frusione paratur. Silius lib. 12: Bellator Frusino. Sed hic populum significat. Prolemæus Frusinum inter Latii oppida enumerat, lib. 3. cap. 1.

Fruitiû, Dictum est templum Veneris Frutæ. Festus.

Fruxinum, Frysinga, Vrbs Bavaricæ.

F F ante V.

Fucînus, pen. corr. Lacus in quarta regione Italiæ, prope Albanenses Marforum populos. Martial. lib. 11: Fucinus & pigri taccatur stagna Nerone. Virg. 7. Aen. Te nemus Angitæ, vitrea te Fucinus unda, Te liquidi flevere lacus.

Fusidius, Oratoris nomen, cujus meminit Cicero in Bruto: Fusidius, inquit, in aliquo patronorum numero fuit.

Fugali, [Germ. Fugale] Festus so man hiet zur Widdergedenken der vertrieben Rintgen / vud der erlangten gemeten Freiheit. Festa fuerunt Romæ in memoriam exactorum Regum, liberatæq; Reipublicæ militiæ. Censorinus de die geniali festu hoc Regisagium vocat, quòd eo die Tarquinius ab exercitu ad Porrenam Hetruscorum regem fugisset. Celebrabantur autem Fugalia mense Februario post exacta Terminalia. Augustinus lib. 2. de Civit. Dei: Sed demonstrantur loca talibus aliquando conventiculis consecrata, non ubi ludi agerentur oblectari, vocibus & moribus histionum: nec ubi Fugalia celebrarentur, effusa omnium licentia turpitudinum, & verè fugalia, sed pudoris & honestatis.

Fulco, An degavensium princeps fuit, quintus Rex Hierosolymorum, qui equo in caput viso occubuit, quum regnasset annis undecim. Volaterranus.

Fuliginates, populi sunt Umbriæ in Italia, ut scribit Plin. lib. 3. cap. 14.

Fulfinates, Populi sunt insulari, juxta oram Illyrici: quorum meminit Plin. lib. 4. cap. 21.

Fulvia, fuit uxor quatuor turbulentorum civium, qui pestes fuere patriæ: primum Catilinæ: deinde Clodii: tertio Curionis, qui bellum civile inflammavit: quartò Antonii triumviri, cujus iussu cum Cicero Orator interfectus esset, Fulvia uxor Antonii adeò letata est, ut linguam exemptam exinterfecti capite, aciculis confodent.

Fulvius, Flaccus Censor tectum marmoreum Iunonis Laciæ spoliavit, ut ædem quam dedicaverat Equestrî Fortunæ regeret, Autor Livius lib. 42.

Fundi, orum, *φυνδία*, Vulgò *Fondi*, Oppidum est Campaniæ inter Tarracinam & Cajetam, quod intercidit: hodie solum

palustre ibi: ita tamen ut ædificiorum ruinæ ac vestigia evanescant: à quo Fundanus lacus appellatus est, & Fundanus ger. Plin. lib. 3. cap. 5: Inde generosa vinya Fundana, scribitur, bus commendata.

Furix, Vide in APPELLATIVIS. Fusidius, Fœneratoris nomen, apud Horat. 1. Serm. Sat. Fusidius vappæ famam timer, ac nebulonis, Divex agris, dives positus in fenore nummis.

Fusius, pro Furius, Antiqui dixerunt, ut Valerius pro Valerius, Autor Festus.

Fulius, Oratoris nomen, cujus meminit Cicero lib. 2. de Oratore: Fulius (inquit) nervos in dicendo C. Fimbriæ, quos tamen habuit ille, nò adsequitur: oris pravitatem, & verborum latitudinem imitatur, &c.

Fycernus, Ptol. Ferentanorum fluvius. Typertus alius.

G

Aba, per simplex b. [בבא] *ghibbâ*, *גבא*, teth Iosepho lib. 5, Antiquitatum Judaicarum, Galilææ oppidum est.

Gabale, es, [גבאל] *ghibbâl*, *גבאל*, Promontorium est in ora Syriæ, in quo sita est Laodicea libera civitas. Autor Plin. lib. 5. cap. 20. Hodie *Ghâl*.

Gabales, apud Plin. lib. 4. cap. 18, Aquitaniæ populi sunt.

Gabalus, Romanorum Imperator fuit omni genere luxu effœminatissimus: qui quum se solem appellari vellet, quæ Greci *θεός* vocant, composita dictione vocatus est Helioabalus. Autor Servius.

Gabalum, *גבאל*, Oppidum Arvernorum, in ea parte Gallie Aquitanicæ situm, quæ Narbonensem provinciam spectat. Hinc Gabales, *גבאלים*, populi, apud quos olim fiebat optimus cæcus.

Gabâon, [גבאון] *ghibbôn*, *גבאון*, Olim metropolis & regalis civitas Hevæorum, & nunc (ut refert Hieronymus) ostenditur villa eodem nomine ad quantum miliarium à Bethle contra Occidentalem plagâ juxta Rhama, ubi Solomon oblati victimis divinum meruit oraculum.

Gâbônî, pen. prod. [גבונים] *ghibbônim*, *גבונים*, Populi in Gabaon habitantes.

Gabatha, [גבאתה] *ghibbâth*, *גבאתה*, Vrbs Galilææ, testè Iosepho lib. 6 Antiquitatum.

Gabaupolis, *גבאופוליס*, Oppidum Galilææ, Steph. testè Iosepho Antiq. lib. 4.

Gabbâ, Per duplex b. [גבבא] *ghibbâ*, *גבבא*, fuit (ut alii scribunt) Gabaa, Syriæ urbs.

Gabienus, Fortissimus dux classium Cesaris à Sex. Pompeio captus, ejusdem iussu incisa cervicè jaceat in litore tota die. Deinde quum ad vesperasceret, petit ut Pompeius ad se veniret, testatur se ab inferis remissum, habere quod nuntiaret. Plin. lib. 7. cap. 52.

Gabiî, orum, *גבאים*, Volcorum urbs fuit LXX. millibus passuum ab Urbe distant, à Galaactò & Bio fratribus Siculis creata, sicut scribit Solinus, fraudè Sexti Tarquini supposita in Romanorum ditionem redacta, ut tradit Liv. lib. 1. ab Urbe. Gabiorum meminit & Virg. lib. 6. Aen. Hi rabi Noscedum, & Gabios, urbemq; Fidenam, Hi Collatinas imponunt montibus arces.

Gâbinensis, adjectivum. Plin. lib. 2. cap. 94: Quædam verò terræ ad ingressus tremunt, sicut in Gabinensi agro, non procul ab urbe Roma.

Gâbinus, a, um: ut Gabina Iuno, Virgil. 6. Aen. Vrbs Gabina, Ovid. 2. Fastor. Robore freta Gabino, Claud. 3. Paneg.

Gâbinus, Romanus, qui Ptolemæum Auletè Aegypto pulsatum in regnum reduxit, præstitumque illi, quò adversus Iustum insidias tutior esset, ex suis copiis reliquit. Autor Plutarchus in vita Pompeii.

Gabinus, Presbyter, civis Romanus, iussu Diocletiani Imperatoris in carcerem conjectus est. Ibiq; fame extinctus, quòd Christianam profiteretur religionem. Frater fuit Caili pontificis, pater Susannæ virginis & martyris, quæ nuptias sibi Diocletiani recusavit. Volater.

Gabriel, [גבריאל] *ghibriël*, *גבריאל*, Germ. *Etter de Gassen*. Vox Hebraica, quam Latine Dei fortitudinè interpretari possumus.

Gadareus, *גדאר*, Sophista, qui prius more mendicorum peregrinabatur, Maximiani beneficio Còsularu adeptus est.

Gadara, [גדרה] *ghidherâ*, *גדרה*, Civitas est in Decapoli Syriæ, non longe ab Ascalone: ex qua ortus est Theodorus Rhetoricæ professor, quem Strabo sua ætate floruisse testatur. Meminit hujus oppidi & Plin. lib. 5. cap. 18.

Gadès, dium, [גדעס] *ghadès*, *גדעס*, Germ. *Sus Inseln* in cisteris vides Hispaniam in *Wter geist* in der vnderen mund Europa vnd Africa. Dux insularum fuit, teste Plin. lib. 4. cap. 22. ultra

ultra finem Bæticæ provincie, & in extremo nostri orbis ver-
sas Occidentem, ubi Europa ab Africa dividitur. Harum ma-
jor, Erythra dicta est à Tyris ab Erythreo mari oriunda, qui in
hac insula urbem cõdidit. Dicitur à Calpe, teste Strabone,
sepiogentorum quinquaginta stad. intervallo: parva quidẽ
insula, sed vitorum dignitate excellens. In qua Equestris or-
dinis Gaditanos (quod nunc, quod nunc, quod nunc) quingentos
in uno censu numeratos aliquando fuisse compertum est.
Insula hæc ubi cõtinenti est proxima, interluitur fretis D.C.C.
non amplius pedum. Hinc adiacet altera insula minor, &
ipsa Gadis appellata, unius tantum stadii Erispo interlabente
ab altera disempta, in qua tanta est pabuli læticia, ut pecu-
dum ibi pascentium lac serenum non efficiat, neque ex eo ca-
feus fieri possit, nisi multa admista aqua. Quin illud etiam tra-
ditur, pascentes in hac insula pecudes, nisi subinde sanguine
exhaustas, intra triginta dies pinguedine suffocari. Quæ res
Petrus occasione videtur ministrasse eorum quæ de Geryo-
nis armentis fabulati sunt. Auctor est Strabo lib. 3. Plin. tamen
vult Geryones in majori insula habitasse. Declinatur autẽ
hoc nomen in utroq; numero: dicimus enim Gadis in nume-
ro singulari pro alterutra harum insularum: vel in plurali nu-
mero Gades. Plin. lib. 4. cap. 22. Gadis longa est XII. lara III.
M. passuum.

Gadis insula, num. pen. prod. Gadis, ut mare Gaditanum:
Vulgo Ebreos de Gaditar, & Gaditanæ puellæ, quæ agilitatis,
lætitiæq; nomine olim in pectore fuerunt.

Gaditani, oriundi à Tyris: Lucanus. Tyriusque à Gadibus
hospes.

Gadit, unico d scribendum, quemadmodum & Gades, quum
utriusq; eadem sit origo. Est autem Gadit urbs opulenta in
Gadibus, quæ antea Tartessos dicebatur. Vulgo
Rufus Avienus in descript. orbis: Gadit prima fretis so-
lida supereminet arce: Atollitque caput geminis inferta col-
latis: Hæc Continua prius fuerat sub nomine prisco, Tar-
tessumq; dicitur Tiri dixere coloni: Barbara quinetiam Ga-
des hæc lingua frequenter. Peræque quippe locum Gadit vos-
cat undiq; septu. Quibus in verbis Avieni hoc an ad ver-
tendum est, quod prima Gadit dicitur, feminino genere usus.
Salust. tamen lib. 3. Hist. referre Prisciano, uisus est in neutro
genere. Tartessum (inquit) Hispaniæ civitatem, quam uisus
Tiri mutato nomine Gades habent.

Gæon, à Iosepho dicitur esse Nilus. Restitit scripserit Cutho.

Gætilia, [Gætilia Stephano. Germ. Ein Landtschaft des ind.
nere Africa.] Africa interioris regio est. Garumantibus pro-
xima: cuius incolæ Gætili appellantur, qui primi omnium
Africam tenuisse dicuntur, nullius imperio subiecti, nullasq;
habentes domos: sed ubi eos nox deprehenderat, petrositan-
tes, carneq; ferina, & terra pabulo victitantes. Auctor Salu-
stius in Iugurtha. Habet autem hæc dictio duas primas syl-
labas productas, quum d phibongo scribantur apud Gæcos.
Virg. 4. Aen. - aut captam ducat Gætilus Iarbas Iuven. Quæ
Gætila ducem portaret bellus Iulium.

Gagæ, Lyciæ oppidum ad Gagem amnem: à quo & no-
men accepit. Auctor est Steph.

Gages, Lyciæ fluvius est, Philagypolin civitatem præ-
terfluens: in quo gagates lapis primum inventus est. Auctor
Dioscor. lib. 3.

Galaad, [Galaad, Galaad,] Mons est, à quo civitas in
eo condita sortita est vocabulum, quam & accepit de Amor-
rheorum manu Galaad filius Machir filii Manasse.

Galaaditæ, [Galaaditæ,] Germ. Mithridatium / die
Blider in Mysia und Thracia. Cognominati sunt Mysiæ &
Thraciæ populi, quod lacte alerentur, quos Homerus 13.
Iliad. hominum iubilissimos appellat: propterea quod tenui
vitu contenti, ab omni iniuria sese continere.

Galaedopoda, pen. corr. arum, [Galaedopoda,] Germ. Mith-
ridatium / Blider in dem nördlichen vnd Europäischen Oestrich. Pol.
Micks pitacy, mickys. Vng. Tj. iusk. Lactis pora utentes.
Quo cognomine dicti sunt populi aliquot in Scythia Euro-
pæa ex Nomadum, Gætarumq; genere. Columel. lib. 7. cap. 2.
Quibusdam nationibus frumenti expertibus visum com-
modat, ex quo Nomadum, Gætarumque plurimi, quædamque
dicuntur.

Galada, vel Galadææ, vel Galaditis, regio Arabiæ. Auctor
Stephanus.

Galadra, [Galadra,] Vrbis Mæcedoniæ in Pieria. Auctor Steph.

Galadrus, [Galadrus,] Mons quidam à Galadro Emathii filio
dictus. Stephanus.

Galanthis, [Galanthis,] Germ. Die fons magt Alcmene, wische die
Helm in eis Westen veruandert hat. Vt est in fabulis, Alc-
menæ ancilla fuit, quæ quum domina sua partus doloribus
laborans, à Iunone ne pareret imp. diceretur, mira aliqua dici-
tur deam elussisse. Læco enim vulu egressa cubiculum, in quo
illa parturiebat, peperisse jam herã simulat, eoque nomine pa-

lãm diis gratias agit. Cujus verbas fidẽ adhibens Iuno, resoldã
tis, quas peditatum junctas habebat, manibus, fuit exit, pel-
liciq; parandi tempus concessit. Verum quum Galanthis ob-
eam rem tam prospere gestam nimium sibi placeret, deamq;
etiam risu & insultatione prosequeretur, illa ancillæ proca-
ritatem legret ferens, in Galad: hoc est, mustelam eam dicitur
transformasse: hæc addita poena, ut ore, quo præcipue pecca-
verat, pareret. Latẽ exequatur hæc fabulam Ovid. 9. Metam.
Galatina, [Galatina,] Vrbis Siciliæ à Margo Siculo condita. Di-
citur & regio Galatia. Steph.

Galaia, [Galaia,] Theocrito, Nympha marina Nerci & Dori-
dos filia, à lactis cãdore sic dicta, quia enim lac significat. Vir-
gil. 7. Aeglog. Nenne Galatea, thymo mihi doloior Hyble.

Galaia, [Galaia,] Germ. Ein Landtschaft des minderen Asia, host-
gogen Mithridat an das Carinisch Meer: senst an Cappadocien, Pene-
phylium, vnd Bithyniam. Regio minoris Asiæ ab Oriente Cap-
padiam & Halym fluvium: ab Occidente Bithyniam & A-
siam: Mendie Pamphyliam: à Septentrione Pontum Euxinũ
habens. A qua Galatæ populi. Lucas. lib. 7. Ibis parce pre-
cor, vivant Galatæq; Syriq; Hæc & Gallogracia dicitur: po-
puliq; ipsi, Gallograci. Nam quum à Rege Bithyniæ Galu si-
mul & Graeci in auxilium vocati venissent, partem regni te-
nerunt, & ab utriusq; populi Gallograci sunt dicti.

Galata, à Pomponio & Mela numeratur inter insulas Siciliæ
adiacentes, non procul à Melita.

Galaia, Nympha marina à lactis candore sic dicta.

Galba, [Galba,] ut auctor est Suetonius in Galba, Nobilis Ro-
manariorator insignis, qui cum Hispaniam provinciam Pro-
tor obtinere, convocato populo, tanquam de commodis
iporum acturus, XXX Lulianorum milia trucidavit. Eius
frequens est mentio apud Cicero nem in Bruto.

Galenus, pen. prod. [Galenus,] Germ. Ein aufständiger Arzt
an Arabien. Nomen medici excellentissimi, ex Pergamo
Asiæ urbe. Floruit temporibus Trajani aduq; Antonini Pi-
tempora. Plurima reliquit de re medica cõscripta volumina,
quæ hodie omnium tenentur manibus. Scripsit & dictiona-
rium in omnia Hippocratis opera ordine literarum. Fama est
120 annos vixisse.

Galeos, [Galeos,] Erant vates quidam in Sicilia & Attica: à
Galeore Apollinis filio, qui frater Telmessi ejus fuisse tradi-
tur, qui Telmessum urbem in Caria condidit, oracula ex Do-
dona accepto. Aelianus scribit Dionysium tyrannum Galeos
solum consulere in Sicilia. Meminit horum Cicero lib. 1.
de Divinatione, quum ait: Hinc interpretes portentorum, qui
Galeosie tum in Sicilia nominabantur, responderunt.

Galepsus, [Galepsus,] Vrbis Thraciæ, & Pæonum, auctor Steph.

Galleis, si, penult. prod. [Galleis,] fluvius iuxta Tarentum.
Virg. libro 4. Georg. Quæ niger humectat flayentia culta
Galeis. Horat. 2. Carm. Ode 6. Dulce pellitis ovibus. Ga-
leis flumen.

Gallia, lex. pen. prod. [Gallia,] Gallia, [Gallia,] Nomen du-
rum regionum, ex quibus una, Gallia Gentium vocatur, vi-
cina Tyrorum finibus, ubi & Solomon viginti civitates do-
navit Hiram Regi Tyri in sorte tribus Nephthali. Altera Gall-
ia dicitur regio sita ad Tyberiadem, & stagnũ Genezarethi
in tribu Zabulon. Plin. lib. 5. cap. 14. Pars Iudææ Syriæ con-
termina, Gallia vocatur.

Gallia, [Gallia,] Germ. Gallien, Hispaniæ po-
puli sunt Gallii homini. Martial. lib. 1. Nec quæ Gallia li-
nuntur atro. Sunt tamen qui hoc loco apud Martialem legat
Gallia per secundam consonantem.

Gallæcia, [Vulgo Gallæcia,] Germ. Ein Landtschaft in Hispan-
ien / hostigt Gallien. Regio est ceterioris Hispaniæ: cuius
descriptio nem vide apud Plin. lib. 4. cap. 20.

Gallia, [Gallia,] Germ. Stephan. Gallien, Gallien Pro-
temxo. Vulgo France. Pol. Franckia. Vng. Franckia.
Ang. France. Europa pars: & à candore populi dicta,
Gala enim lac Latine dicitur. Nam motus & rigor cœli ab ea
parte Solis ardorem excludunt, ut eorum corpora non colo-
rentur. Est autem triplex, Togata, Comata, & Braccata. Gallia
Togata dicitur Cisalpina, quæ scilicet inter Alpes est, & Rubi-
conem fluvium, antiquum Italiæ limitem: dicta, quod po-
puli illi, Romanorum more, toga utebantur. [Germ. Gallien
dicitur inquit Status jugeretur.] Braccata autem Gallia, dicta
est Gallia Narbonensis, Romanorum provincia: à braccis vil-
losæ vestis genere appellata, quibus peculiariter ejus provin-
ciæ homines utebantur. [Germ. Die Puyvich oder Despho-
nat.] Comata cognominatur omnis transalpina Gallia, à co-
mæ nutriendæ studio. [Germ. Das ganze Landt so zwischen
dem Rhodan / den Rencoval und Nysberg / auch den Rhein begriffen
sein wird: wiche grisset theil sent Brandtisch gemmet wird.] Hæc
rursus in tres partes dividitur, Belgicam, Celticã, & Aquitani-
cã, quæ Aremonica antè dicta est. Nã à Scalde ad Sequanum,
Belgica, ab eo ad Garumnã, Celtica, eademq; Lugdunen-
sis.

si: inde ad Pyrenæi montis excursum, Aquitanica.
Galliã togata non est, ut quidam credunt, ipsa planè Cisalpi-
na, sed Cisalpinæ pars: Togata enim incipit à Rubicone flu-
mine, & Placentia terminatur: Cisalpina verò initium quidè
ipsa quoq; capit ab eodem flumine, sed terminum habet al-
pes. Erant autem in Togata multa municipia, multæ colonie
Romanæ. Præterea dixit Cicer. in Epistol. 1. ad Attic. Videtur
in suffragiis multum posse Gallia: jus enim ferèd Romæ suf-
fragii habebant omnia municipia, exque omnes colonie,
ideo Romanæ dicebantur: quia jura possiderent civium Ro-
manorum. Nam Latinæ suffragium non habebant, sed tan-
tum jus Latii, unde appellata. Ex Aldi commentario in epist.
ad Attic.
Galliciã, ca. cum. Quod est ex Gallia: ut Gallica terebra apud
Columellam libro de arboribus, capite octavo. Galliciã acer,
in transpadana Italia, transq; Alpes nascens, præcipui candori.
Plin. lib. 16. cap. 15.
Galliciã, a. um. Gallicanus: ut, Gallicanæ res. Cic. pro Quinto:
Quum & de societate multa inter se cõmunicarent, & de
tota illa ratione atq; re Gallicanã. Ov. Varr. lib. 1. de Re rust.
cap. 32. Cæteraq; quæ alii legumina: alii (ut Gallicani) lega-
ria appellant.
Gallidã, a. um. Sicut Gallicus, & Gallicanus, quod originem ha-
bet ex Gallia. Salust. lib. 14. Histor. Duæ Gallie mulieres con-
ventum vitantes, ad mensura solvenda montem ascendunt.
Catul. de Bercynthia: Agite, ite ad alta Gallæ Cibeles nemo-
ra simul.
Gallinarum, a. rum. Insula est in mari Tusco secundum
Italiam, contra montes Ligusticos, à Gallinarum agrestium
copia, ut inquit Varro libro 3. de Re rust. appellata. ¶ Est &
sylvã gallinaria, quædam sylvã, Cumis vicina, de qua Cicero
ad Pærum: Quæ Caprius obviam mihi fuit in sylvã Gallina-
ria. De hac Strabo ita scribit: Hoc quoq; in sinu fructuosus vir-
gultis frequens, & arboribus, sylvã est multis porrecta stadiis,
aquarum indiga.
Gallogræciã, a. rum. Germ. Ein Landschaft in mideren
Theil von Gallien. Regio Asiæ minoris, Cappadocia,
Bithynia, & Pamphylia finitima, quæ alio nomine Galatia di-
citur: cujus incolæ Galatæ dicuntur, & Gallogræci. Nam quæ
Galli, multitudine abundante relicto natali solo Italiam inva-
sissent, Græciam impleverunt, Macedoniam occuparunt, in
Asiam transierunt duce Leonorio, qui Gallogræciam misit
ex Gallis, Græcisq; vocabulo cognominaverunt.
Gallogræci, idem sunt qui Galatæ ad quos Pauli epistola ex-
tat. Eorum regio est Galatia, quam Gallorum aliquot popu-
los in seclis Plin. lib. 5. cap. 32. testatur, & Ptolom. lib. 5. tabu-
la Asiæ prima. Strabo quoq; lib. 4. Testosages è Narbonensi,
Troisobogios & Trocinos è Celticis Galliæ profectos, Phry-
giam Cappadocia & Paphlagonia vicina occupasse scribit:
tanto olim hominum robore Gallia valuerit. Meminit & Li-
vius pluribus lib. 8.
Gallumbri, populi qui nunc Romanidii vocantur.
Gallus, li. [Gallus]. Germ. Ein Pfaff der Götter Cybele. Cybe-
les sacerdos: à Gallo Phrygiae fluvio, cuius aquam qui gustaf-
sent, reddebantur insani. Lucan. lib. 11. crinæq; rotantes San-
guineum populis ululati tibia Galli. Ovid. 4. Fastorũ: Am-
nis it insana nomine Gallus aqua.
Gamale, pen. corr. [Gama]. Vids in Iudæa, sive in Syria ludææ
sinuima. Iosephus, Syria habitatio quædam Gamale. Sueton-
ius in Tiro: Tarachiam & Gamalen urbes validissimas Iu-
dææ in potestatem redegit.
Gambrium, a. rum. Vids Ionie, Steph.
Gamphalantes. [Germ. Nostende teut so in dem innersten Theil
des weßens.] populi Libyæ Aethiopiæ, sine ulla vestibus vi-
ventes, qui (sicut scribit Pomponius) à præliis abstinent, quæ
nec tela jacere aut vitare noscant, ideoq; obvios fugiunt. Plin-
ius lib. 5. cap. 3. Gamphalantes nudi, præliorumq; expertes,
nulli externo congregantur.
Gandavum, Vids Flandria, Vulgò Gmt.
Gandri, Populi sunt interioris Asiæ Pomponio, quos Plinius
trans Margianem in Ottum ponit. ¶ Sunt & Gandaræ po-
puli quos Ptolemæus libro 7, in India, ad ipsum Indum sitos
esse ait.
Ganganorum, promontorium Hyberniæ, Ptolem. libro 2,
capite 3.
Gangaridæ, a. rum. ut inquit Curtius, populi inter Affy-
rios & Indos, juxta Gangem. Virg. 3. Georg. In foribus pugna
ex auro, solidoq; elephanto Gangaridum faciam, victorisq;
arma Quirini.
Gange, Vids India regia.
Ganges, a. rum. & Gangeta. [Ganges]. Germ. Ein grøßer Fluß in In-
dia. India fluvius maximus. Qui universam secat Indiam,
secum arenas trahens: alio nomine Mysos à Græcis dicitur:
quem Sacre literæ inter eos annuunt, qui de paradiso pro-

fluunt. Fontes ejus alii incertos esse tradunt, vicinæ, omnia
rigare, quemadmodũ & Nilus. Alii in Sythiis nasci, ipsum
que Indiam secare dixerunt, fluereq; in eum triginta annos.
Minima Gangis latitudo per octo millia passuum, maxima
per viginti patet. Altitudo ubi vadofissimus est, mensurã tra-
tũ pedum implet. Dicitur Ganges à Gange Aethiopiũ Rege,
ut ait Suidas. Ovid. lib. 4. Metam. Decolor extremo qui cas-
gitur India Gange.
Gangætidæ, ca. cum. [Gangætidæ]. Denominativum. Codem lib.
8. cap. 3. iam nunc Gangeticæ & Aegyptias aves temulen-
ter eructas.
Gangrã, a. rum. vel m. Vids Paphlagonia. Causam nominis
Stephanus explicat. Vide Candara. Alia est in Arabia scilicet.
Gannodurum. [Gannodurum]. Vulgò Gannodurum. Germ. Ein
Städt am Bodensee. Helvetiorum oppidum est ad lacum mon-
tem, teste Ptolemæo, lib. 2. cap. 9.
Ganyctos, nomen est viri proprium Tortellio.
Ganymedës, a. rum. Germ. Ein Sohn des Jupiter. In Troia
pater dicitur ein Adler zu haben, hat entzogen, sohn ihm zu
schonen wãre. Troia filius fuit formosissimus puer, quem quidã
Iupiter deperiret, iussit in caelum ab aquila portari, & tibi à ca-
liculis esse, repudiato ministerio Hebes, quæ ante illum rapti
miscendo neccari præerat. Hanc fabulam tangit Virg. lib. 1.
Aeneid. quum inter causas odii Iunonis in Trojanos, recen-
set rapti Ganymedis honores. Higinus in Astronomiã Poth-
tridit Ganymedem inter sidera translatum conficere, quum
illud quod Aquarius vocamus, quod ejus stellas suo ius-
quam fundentis imaginem videantur referre.
Garamantes, a. rum. Germ. Vids in terra Libya. Populi
interioris Libyæ Phylis finitimi, à Garamante Apol-
linis filio cognominati, qui ibi Garamantiũ oppidum ex suo
nomine condidit. ¶ Fuit etiam Garamantes regis nomen, cu-
jus filia Garamantida Iupiter apud Bagradam fluvium com-
pessit, & ex ea genuit Irbam.
Garamantidæ, adjectivum est, Garamantica signa, apud Sil-
lium, lib. 7.
Garganis, ni. penult. prod. [Garganis]. Mons in Apulia, cuius
accolæ propriè Apuli dicuntur. Hodie vulgò vocantur: Mon-
tes 5. Angelũ. Lucan. lib. 4. Appulus Adiacas exit Garganus
in undas.
Gargareses, gens mixta Amazonibus, [Gargareses].
Gargaris, a. rum. & in plurali numero Gargara, [Gargaris]. Germ.
Ein fruchtbarer Kopf der Berg des Diana quibus Berg in
Phrygia. Cavumen est montis Ida, teste Macrobio in ea par-
te ubi ad Mysos declinat: tanta frugum ubertate affert, ut
quoties infinitam rei alicuius numerum velimus adnotare,
Gargarorum frugibus sumamus similitudinem. Ovid. lib. 1.
de Arte amandi, quum vellet Romanorum puellarum nume-
rum immensum ostendere, dixit tantam esse Romæ puellarũ
copiam, quantam in Gargaris segetum. Hujus autem tanta
ubertatis causa est fontium abundantia, quibus solum irriga-
tur: aded ut æstivis caloribus fruges non facillè possint adiri.
Nã et si Ida mons totus ferè plurimis irrigetur fontibus. Vide
& Homerus ἄλλοτρίωνος vocat, præcipue tamen ea parti hujus
montis, quæ ad Orientem Solem Mysiam contingit. ¶ Est etiam
oppidum hoc nomine in radice hujus montis situm: ut
docet Macrobius lib. 5. cap. 19.
Garge, a. rum. Vids Libyæ, Steph.
Gargettis, a. rum. Oppidum est, pars de tribu Aegide.
Gargittidæ, a. rum. Polluci, Canis cuiusdam generosus
mẽ, qui Geryonis boves custodiebat, & leonibus insidiabatur:
quem tunc Hercules interfecit quum illius armenta abducat
fuitq; Cerberi Epirotici frater, ut scribit Iulius Pollux, lib. 1.
Garrumidæ, a. rum. [Garrumidæ]. Germ. Ein Fluß in Galatien, hieß
Gerunda. Nobilis Gallie fluvius est, Cetas ab Aquapana di-
videns. Oritur ostingentesimo à Narbone stadio in mon-
tibus Pyrenæis, Vide Pomponium Melam.
Gastromantia, Fons in Achaia apud Athenienses, teste Dae-
dania lib. 7.
Gastronia, regio Macedonica, Stephano, [Gastronia]. Vide Gæ-
STRONIA.
Gathex, a. rum. Vids Arcadia, Steph.
Gaudarã, a. rum. Vicus Macedoniae, Steph. in Gada.
Gaugamela, vel Gangamela pontus, [Gaugamela], locus Pto-
dis, Steph. Vide Strab. in initio lib. 6.
Gaulæon, a. rum. Teste Solino, insula est Libyæ obiecta, in
qua serpens neque nascitur neq; invehitur vivit: pulvisq; eius
quocunq; gentium jacet, angustæ & scorpionis perit.
Gauris, a. rum. Mons Campaniæ, Maffici & Sorrentini
propinquus, in quo nascitur vinum præcipue bonitatis. Scit-
tur libro 3. Sylvar. Seu tibi Bacchi victa madentia Gauri.
¶ Hinc Gauranus, sicut, ut Gaurani montes, apud Plinium li-
bro 3. capite 3: Gauranum vinum, quod in formis agri Fal-
ni jugis nascebatur. Nam quod in medijs gignebatur moni-
bus.

GAZ GEB GED GEL GEN GEO GER 143

bus Faulianum: quod in imis, Falernū dicebatur, teste Plin. lib. 14. cap. 9.

Gaz. In nomē civitatis in Perside ita dicitur quod Cambysea eō, vicit in summis totius regni arceā, omnes opes, pecuniamq; congerierit.

Gazicus, a. um. Gazicus, ca. cum, quod est ex Gaz urbe Persica, circa quam nobilissima vina nascebantur, teste Pomponio Mela. Sidonius in Faustum: Vina mihi nō sunt Gazatica, Chia, Falerna.

Gazici, a. um. Gazici, i. Verbs aut vicus maximus in Media, Stephan.

Gazerae, a. um. Populi Galatiae aurum gerentes, Steph.

Gazoris, a. um. Verbs Macedoniae, Steph.

Gazus, a. um. Verbs Indiae longē maxima, Steph.

Gēlia, Oppidum est Arabiae Petrae, non procul à Petra Regionis totius metropoli. Aut Steph.

Gebala, [Gebal. Gebala.] Tertia Palaestinae portio, à qua deducitur gentile Gebalenus. Quin ipsa etiam Idumaeorum regio, Gebalene, cognominatur. Aut Stephanus.

Gebalena, Regio in finibus Eleutheropoleos.

Gebanite, Populi sunt maris Rubri accolae, in Arabia deserta, quorū praecipua oppida sunt Nagia, & Tamna, teste Plin. lib. 6. cap. 28. Hinc genus myrrhae Gebaniticum appellatur.

Gebelizes, Daemon, idem Zamolixidi putatur. Vide Herodotum lib. 4.

Gebennā, [Germ. Ein Gebirg in Frankreich.] Mons est in Gallia, Arvernōs ab Helviis dividens, ab ea parte qua Cadurci & Ruteni Arvernōs spectant. Celsar lib. 7. bel. Gal. Partem copiam ex provincia, supplementumque quod ex Italia adduxerat, in Helvios, qui fines Arvernōrum contingunt, convenire jubet. His rebus comparatis represso iam Lucterio, & remoto, quod intrare intra praesidia periculolum putabat, in Helvios proficiscitur: est mons Gebenna qui Arvernōs ab Helviis discludit, dumtūto tempore anni altissima nive iter impediebat, &c. Ex quo loco Celsari facile deprehendi potest error eorum, qui extremum Allobrogum oppidum ad Lemannum lacum situm, in confinio Helvetiorum vocant Gebennam, quom omnino conflet ex primo Comment. Celsari, Gebenam appellati, ut latius suo loco dicemus. Lucan. lib. 1. in plurali numero usus est pro oppido in Gebenna monte sito: caua, iniquitas, pendentes rupe Gebennas.

Gedanum, [Vulgō Danzig. Pol. Gdańsk. Vng. Dancka.] Verbs est totius Borussiae emporio celeberrima: ad ostium Vistulae, fluminis Poloniae, in mare Balticum sese exonerantis, sita. Hac omnis generis merces copiosas secundo Vistula ex regio Poloniae acceptas, maritimus regnis & urbibus multis, sine vanitate impertit. Pauci vero Regi Poloniae: & ad omnia quae ad jus & personam Majestatis Regiae pertinet juramento obligaverit, lib. 5. statut. Polon. cap. 3.

Geddon, [Geddon. Geddon.] Nomē proprium Iudicis Israēl, qui occidit Oseeb. Zeb. Zebec, & Saimana.

Gedrosia, Regio majoris Asiae. Hodie Tartaria regnum vocant, autur est Sabelicus.

Gēlia, a. um. Stephano, Vulgō Cherqa, Fluvii nomen est in Sicilia, & urbis à pruina, quam multam gignit (Siculi enim pruina vocant) deducto nomine. Virg. 3. Aen. In manus que Gēlia Fluvii cognomine dicitur. Inde Gelous, a. um, denominativum. Ibidem: Apparet Camerina procul, campi q; Geloi.

Gelboe, [Gelboe. Gelboe.] Montes Syriae ad sextum lapidem à Scythopoli, in quibus etiam est vicus grandis, qui vocantur Gelboe.

Gellius, viri proprium, id est, ridere, cujus extant Aulicae noctes. Praenomen habet Aulus, quonquam non desunt qui conjunctim legendo, Agellium dici putent.

Gelot campi, in Sicilia sunt ad Gelam fluvium. Virg. 3. Aen. Apparet Camerina procul, campi q; Geloi.

Geloni, a. um. Populi interioria Scythiae, Agathysis proximi: qui faciem pingunt, ut terribiliores in praesidio videantur. Patientissimi sunt inedia, fameq; urgente, equo quo vehuntur, sanguinis non nihil detrahunt, eoque cum lacte commisso incediam levant. Hodie Tartariae appellantur. Virg. 2. Georg. p. 401. Gelonos. Lucan. lib. 4. Massageres quo fugit equo, fortisq; Geloni. Virg. 3. Georg. Bisalta quo more solent, accerq; Gelonus, Quum fugit in Rhodopen, atq; in deserta Getarū, Et lac concretum cum sanguine potat equino.

Gelōs, Carae portus est, iuxta Halicarnassum, ut scribit Pomponius lib. 1. in descriptione CARTIAE.

Gelōum, [Germ. Ein fließender See oder wasser Pfänzen in Sicilia.] Scagnum est Siciliae, quod appropinquantes tetra odore abigi: à quo non procul duo fontes sunt, ex quorum altero si sterilis bibis, concipit: ex altero autem si secunda, sterilis fit. Hinc campi Geloi, itaq; illi adiacentes. Sunt tamen qui ab Gēlia fluvio dictos volunt.

Gemea, Nomē alx militū Macedonensium. Liv. 7. Belli Macedonici: Addita his ala mille ferme equitū, gemeam vocabat.

Gēnābum, Vide GENEVA.

Gēnēā, [Gēnēā, aliā, viciā] vicus Corinthi, unde proverbium: Gēnēā viciā viciā, viciā viciā viciā: aliqui tamen incolae Gēnēā vocant, Steph.

Gēnēfara, Galilee lacus circumseptus utribus plurimis, & celeberris. Autor Solin. cap. 48.

Gēnēfereh, [Gēnēfereh. Gēnēfereh.] Strabo. Stagni nomen proprium: ab eo (ut quibusdam videtur) sic dictum, quod flantibus ventis, crispantibus undis, auram ex se generare videatur. Sed hoc profecto ridiculum videtur in voce Hebraica Graecam quaerere etymologiam. Idē dicitur mare Tiberiadis, à Tiberiade civitate: & mare Galilee, ab adjacente Galilee provincia. Habet hoc mare, sive stagnum, CXL. stadia in longitudine: XL. vero in latitudine. Non tamen idē circum mare vocatur, quod ejus aquae sint amarae: sed Hebraeae linguae consuetudo est, omnes congregationes aquarum, sive salae sint, sive dulces, vocare mana, sicut in Gēnēfereh scriptū est: Congregationes aquarum vocavit mana.

Gēnēfē, a. um. Verbs Laconica, Steph.

Gēnētēs, a. um. Promontorium Themiscyrae regionis, inter Amisum & Phalin amnes, templo Iovis, quē Gēnētēs, id est, hospitalem vocabant, nobilitatum. Vide Strabonem lib. 10.

Gēnevā, [Ital. Genova. Germ. Genu.] Oppidum est Allobrogum ad Lemannum lacum, proximum Helvetiis, quod etiam hodie nomen retinet. Celsar belli Gallici libro 2. Extremum oppidum Allobrogum est, proximumq; Helvetiorum finibus Geneva. Ex eo oppido pons ad Helvetios pertinet. Ex quo loco Celsari, facile deprehendi potest error eorum, qui hoc oppidum Gebennam appellant: quom Gebenna, eodem Celsare teste, sit mons ille qui Arvernōs ab Helviis dividit. De quo vide plura suo loco. Glareanus in Annot. in cum Celsari locum sic inquit: Quatuor haec nomina, Genua, Geneva, Genabum, & Gebenna, multum obscuritatis lectori ingerunt, ac non attentum sapē sefellunt: quae ipsa longē diversa sunt. Genua enim Ligurum caput in Italia ad mare est nostrum. Geneva verò Allobrogum, ad ostia Lemani lacus, ubi Rhodanus exit: Genabum, Carnutum oppidum ad Ligurum amnem: hodie (ut quidā putant) Aurelia, Vulgō Diteana: deniq; Gebenna mons est, qui Helviis ab Arvernis separari ut libro 7. postea dicit Celsar. Hac Glareanus.

Gēnētēs, a. um. Populi Molossiae à Genoo, duce ipsorum, Steph.

Gēnētēs, a. um. Verbs Indiae extra Gangem, Steph.

Gēntinus, a. um. Verbs Trojadiae, ab uno filiorū Aeneae condita, Steph.

Gēntius, Illyrici rex qui gentianae herbae à se inventae nomen fecit: teste Plin. lib. 25. cap. 7.

Gēnuā, [Ital. Genova. Germ. Genua ein genattige Gewerkschaft in Liguria am Meer gelegen.] Ligurum caput in Italia ad mare Ligulicum. Hinc incipit Apenninus mons, distatq; à Sabatis stadiis ducentis sexaginta: Geneva verò est extremum Allobrogū oppidum, proximum Helvetiorum finibus: de quo suo loco diximus. Inter Varum amnem & Genuam habitant Ligures. Dicta Genua à genu, quia habet tanquā genu recurvum à latere maris. Vel à Genuo Saturni filio, qui fecit eam cōdidisse. Vel (ut quidā ajunt) à Genuino Phaeonius socio. Hanc Annibal penitus delevit, sed Co. Servilius Cōsul instauravit, sicut Livius refert. Hinc Genuensis, a. um. Quidā Ianuam hanc urbem appellant, quod à Iano conditam dicant.

Gēnūsūs, Fluvius quem Dyrrachio cunctes in Thessalia inveniunt. Lucan. lib. 5. quam volucer Gēnūsūs, quam mollior Apus Circumcunt ripis, &c.

Gēon, [Gēon. Gēon.] Vnus ex quatuor fluminibus, quē sacra Scriptura ex Paradiso profluere testatur. Iosephus eundem esse Nilum credit.

Gēorgi, a. um. Populi Scythici ab agricultura, cui uni maxime studēt, nomen sortiti: quibus vicinos Coritas, Phocistas, & Riphaces Mela facit. Constat etiā Tauricam Chersonesum Georgiam cognominatam, propter memorabilem in ea frumenti copiam, ut notat Vadianus. Graeci enim agriculturam gēorgiam, & agricolae ipsos gēorgios appellant.

Gēorgōnyā, a. um. Oppidum in altissimo monte in regione Arvernorum: cujus meminit Suetonius in Celsare.

Gephyra, a. um. Verbs Beroeae, eosdem & Tanagraos esse ajunt. Stephan.

Gephyrore, Verbs Libyae, Steph.

Gēra, a. um. Oppidum mediterraneum Lusitaniae apud Protonemum lib. 2. cap. 1.

Gēraclius, a. um. Promontorium Euboeae insulae, Atticam spectans, teste Plinio lib. 4. cap. 12. Ptolem. lib. 3. cap. 13. portū esse ait in Euboea.

Gēranēā, a. um. Laconici agri locus est, teste Plinio lib. 4. cap. 3. Est item Geranēā aliter loci nomen inter Megara & Corinthum,